

## Sống Đêm

Mọi nỗi buồn bắt đầu từ màu đêm... Mà đêm .... rất sâu , nặng nề như tiếng thở dài...

Gần 11 h đêm. Nó hồi hộp chờ cái kim rùa bò chạm vào con số 12. Lúc nào nó cũng có cảm giác nghẹt thở khi bóng tối trùm xuống căn phòng với những tiếng thở nhẹ đều đều của cả nhà.

Nó lặng lẽ nhấn nút Power... Cái ánh xanh ngắt của computer nhẹ hắt lên, đập với những vệt sáng nhờ của mặt trăng chiếu vào luôn khiến nó có một cảm giác ma quái kỳ dị....

Vậy là đêm nay lại có trăng nữa, tiếc là không bật được nhạc không thì cũng romantic lắm, nó khẽ nhủ thầm. Cái đèn đỏ của modem cứ lập là lập loè trong đêm. Không có tiếng rú lên âm âm như hồi nó mới vào mạng... Để an toàn nó đã phè phẩy cái cửa kết nối chả bao giờ kêu âm ỉ ....

Hoàn toàn lặng yên... Nó cố gắng nhấn phím thật khẽ thật êm...

Vào YM cái đã. Nó hy vọng có một cái mặt vàng mỉm cười toe toét chờ nó. Nhưng chẳng có ai.. Chả lẽ hôm nay chó sói lại quên?... Mở cái hotmail của mình nó lại thấy ngán ngẩm vì một đồng thư quảng cáo xóa mỗi cả tay.... Gì nhỉ, bạn đã trúng một cái Nokia 8810, nó thiếu điều nhảy dựng lên nhưng khi vào phần điền địa chỉ thì nó gặp một cái ghi chú to đĩnh , đồ choe choét : Chỉ áp dụng cho những ai đang ở Mỹ hoặc Canada.. !

Oh my God.... Nó tiện tay xóa luôn cái thư và tự hứa chẳng khi nào rồi hơi xem mấy cái tương tự.. Nó lại nhấn vào YM, vẫn chỉ toàn những cái mặt xám xịt "không chơi được ".Mọi hôm giờ này nó đang tíu tít Chat với 4, 5 người. Nó ao ước được nhìn thấy những khuôn mặt mỉm cười vàng tươi dễ chịu... bây giờ... Nó đọc báo thấy bảo đi chat dễ bị lừa lắm nhưng nó mặc kệ... Nếu bị lừa , nó sẽ đi lừa lại... Có sao đâu !!!!

Nó lại mở một trang web mới, một forum con bạn bảo hay quên sâu luôn... Ánh xanh nhạt hắt lên tường. Nó thấy dễ chịu. ...

Trang web được trang trí cầu kỳ với những dải viền loằng ngoằng và ngộ nghĩnh. Nhưng sao không chỉ đơn giản là 3 màu vàng, đen và xanh nhạt nhỉ ? Như thế ấn tượng với nó hơn... Có một câu trắc nghiệm là lạ nằm dưới cùng của trang web: "Bạn thích màu gì...?" Mình thích màu gì? nó nhủ thầm.... Hồi xưa nó thích màu hồng, những đám mây hồng, quần áo màu hồng, mũ hồng, giày hồng... tiếc là cái quả tên hồng lại đỏ chót nên nó không thích lắm... Còn giờ nó chỉ quen thuộc với 3 màu xanh, đen và vàng thôi...

Chẳng hiểu sao khi nhìn những màu khác nó lại khẽ nhăn mặt... Có phải vì hằng đêm nó đều nhìn thấy 3 màu ấy không nhỉ ? Nó thầm nghĩ sao mấy ông làm web lại đặt ra một câu chuỗi thể nhỉ...

Nó ấn thử vào một mục đề "cảm nghĩ mỗi ngày". Đầu tiên là một tâm sự của một girl bị người yêu bỏ.. Nó chưa yêu nên bỏ qua... Sau đó có rất nhiều những tâm sự lã chã nước mắt khác. Nó thấy tự dưng mình cũng héo rữa, cũng muốn khóc nức lên và sụt sùi nhưng lại chợt nhớ ra là không được làm kinh động đến sự bình yên của cả nhà. Mẹ nó mà dậy thì nó có nước "tiêu ". Bái bai computer và Net nhá... Bái bai công việc yêu thích là lượn lờ quanh cái máy và nhóáy một cái vào mạng để xem có ai gửi thư không, có ai lên chat không ? Như hôm trước tự dưng không nhận được thư của Marinos ở nước Nga xa xôi , nó lo cuống cả lên trong khi nhỏ bạn ngồi kế bên ôm mấy ngày mà nó chẳng biết gì...

2h đêm. Sự yên tĩnh của đêm là một đồng lõa thú vị... Nó đang căng mắt tìm mấy địa chỉ để download

MP3 nhưng vẫn chưa tìm được địa chỉ nào ưng ý... Nó nhìn ra ngoài cửa sổ... Ngoài kia mọi thứ thẫm đen... Thình thoảng lại nghe thấy tiếng xe từ ngoài đường vọng vào. Gió lùa vào phòng lạnh buốt. Cái chuông gió tự động lại rung lên khiến nó dựng tóc gáy... Mẹ nó khẽ trở mình... Mọi người ngủ ngon quá. Với họ mai là một ngày mới với nhiều công việc mới đang chờ...

Nó lơ đãng nghĩ đến ngày mai của mình... Ngày mai nó sẽ vật vờ trên giảng đường, chờ tiếng chuông hết giờ rồi bùng ra một hàng cafe ngồi nhâm nhi, tiện ăn trưa luôn... Ngày mai nó đi dạy kèm. Cái thằng nhóc nó dạy chỉ mê chơi, game gùng chứ chẳng chịu học gì cả. Bài nó giao chưa một lần hoàn thành... Ngày mai, nó chúi mũi vào một hàng sách cũ tìm mấy giáo trình cũ đã long cả bìa... Rồi nó về nhà, ngủ gà gật, dậy, ăn uống vội vàng rồi lại ôm lấy cái alô, buồn chuyện. Nó chẳng để ý tới cái thờ dài của mẹ....

Những ngày dài lại trôi qua, trôi qua.... Nó lơ vờ, sống như để có mặt giữa đời cho nó đông đủ cả nhà... Thực ra, nó cũng thích sống tử tế hơn, cũng muốn học tử tế hơn nhưng ..... Mỗi ngày trôi qua nó như cái bóng lơ vờ... Khoảng thời gian ý nghĩa nhất của nó là lúc này đây khi lên mạng..... Nó tha hồ nói những gì mình âm ứ, bốc phét và tinh vi một chút với những người xa lạ... Người ta bảo lên net được nói với toàn thế giới chả sai tí nào. Đây! Nó ngày nào nó cũng đọc báo điện tử và biết Mỹ đối phó với Trung Đông ra sao, biết người Mexico hôn nhau kiểu gì... biết...

Nhưng sau tất cả điều ấy là gì ?

Sao nó chưa bao giờ thấy vui vẻ... Những khoảng thời gian nó sống bằng lòng với mình thật ít ỏi.. Nó có thể than thở về mình và nhận được rất nhiều lời an ủi nhưng sao... nó thấy thật mệt mỏi... Đêm bao giờ cũng sâu và nặng nề... nhưng nó chỉ sống về đêm thôi.... Có lẽ ngay cả khi tưởng mình là trung tâm vũ trụ, khi kết nối với tất cả, nó vẫn là kẻ cô đơn nhất trên đời. Lên net để kết bạn, để tìm kiếm và rồi lại càng hụt hẫng nhận ra mình vẫn đơn độc....

Tìm kiếm... Trò chuyện... Một mình... Một mình giữa căn phòng tĩnh mịch, giữa tiếng thở đều đều, tiếng đồng hồ rì rì chạy.. Một mình đối mặt với cái ánh xanh nhạt của monitor hắt lên tường... Nhận ra mình đang độc thoại một mình....

Hụt hẫng nhận ra.... Đêm sao dài quá và bóng của nó sao nặng nề....

4h sáng. Bầu trời chuyển sang sáng nhờ nhờ... Những ngôi sao cuối cùng dần dần biến mất... Nó tắt máy tính.. Lặng lẽ...

Những tia sáng đầu tiên đang vẽ nên một khối đen ngòm kỳ dị, lặng lẽ ra khỏi phòng...

7 rưỡi sáng.. Nó ngạc nhiên thấy mình chui vội vào bộ quần áo đi học.... để lại bắt đầu một ngày mới đang đến